

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu 1/ V. Ú., IČO X., 2/ Ing. J. G., oboch zastúpených Advokátskou kanceláriou M., proti žalovanému P., IČO X., zastúpenému Advokátskou kanceláriou H., o **ochranu dobrej povesti právnickej osoby a náhradu nemajetkovej ujmy**, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 12 C 74/2006, na dovolanie žalobcov 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 10. marca 2010, sp. zn. 12 Co 111/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobcovia 1/ a 2/ sú povinní zaplatiť žalovanému náhradu trov dovolacieho konania 117,22 € do rúk jeho právneho zástupcu Advokátskej kancelárie H., do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava III rozsudkom z 13. mája 2009, č.k. 12 C 74/2006-275 zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia domáhali, aby súd uložil žalovanému povinnosť ospravedlniť sa žalobcovi 1/ písomným listom a zaplatiť mu sumu 600 000,- Sk titulom neoprávneného zásahu do dobrej povesti žalobcu 1/ a určiť, že zverejnením článku „S.“ v denníku P. dňa 31. októbra 2005 došlo k neoprávnenému zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcu 2/ ako aj zaplatiť mu náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 250 000,- Sk. Žalobcom 1/ a 2/ uložil povinnosť zaplatiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku. Žalobcom 1/ a 2/ uložil povinnosť zaplatiť trovy štátu vo výške 80,26 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet Okresného súdu Bratislava III. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že informácie uvádzané v článku boli pravdivé (sumy vyplatené za činnosti žalobcu 1/, skutočnosť, že ministerstvo obrany so žalobcom 1/ spolupracovalo v celom procese transformácie, skutočnosť, že ministerstvo odporučilo vojenským opravárenským podnikom uzavrieť zmluvu so žalobcom 1/). Pokiaľ sa v článku vyskytli určité nepresnosti týkajúce sa formy verejného obstarávania, resp. v závere článku konštatovanie o predchádzajúcom procese

predaja V. s uvedením firmy, ktorá ich získala a uvedenie dlhu S., tieto skutočnosti neboli spôsobilé vyvolať zásah do dobrej povesti žalobcu 1/. Uviedol, že je bežné, že periodická tlač, ktorá je určená pre informovanie najširšej verejnosti, sa môže v určitom rozsahu dopustiť aj zjednodušenia, či skreslenia, pričom je dôležité, aby celkové vyznenie podávanej informácie zodpovedalo pravde. V tomto smere konštatoval, že celkové vyznenie článku pranieruje významný spoločenský jav, akým bezpochyby verejné obstarávanie je, keďže ide o nakladanie s verejnými financiami, pričom článok sa zaoberá ministerstvom obrany, ktoré riadilo proces výberu poradenskej firmy a teda ono je zodpovedné za prípadné nehospodárne nakladanie s verejnými financiami, čo však v konečnom dôsledku článok neuvádza. V tejto oblasti nezistil skutkové okolnosti, ktoré by preukazovali neoprávnený zásah do dobrej povesti žalobcu 1/, nakoľko v článku uvádzané informácie boli v jednotlivosti pravdivé a kontext článku sa venoval problematike verejného obstarávania a spôsobu výberu firmy, ktorá dostala štátnu zákazku v rezorte obrany. Z ďalšieho dokazovania vyplynulo, že žalobca 2/ ktorý zastával v čase uverejnenia článku funkciu predsedu predstavenstva žalobcu 1/, bol autorkou článku pred jeho uverejnením oslovený otázkami, na ktoré konkrétne neodpovedal, a teda autorka mala podklad pre tvrdenie, že na otázku odmietol odpovedať. Taktiež bola pravdivá informácia, že u žalobcu 1/ (v článku uvedené ako „v G.“) si objednali služby aj vojenské nemocnice. Dospel k záveru, že uvedenie mena žalobcu 2/ v článku ako predstaviteľa žalobcu 1/, nebolo spôsobilé vyvolať zásah do osobnostných práv žalobcu 2/, nešlo o neoprávnený zásah, keď v tomto prípade išlo o skutkové tvrdenia opierajúce sa o fakty. Mal za to, že žalobca 2/ nepreukázal samotnú existenciu zásahu do jeho osobnostných práv, a teda nemožno posudzovať jeho oprávnenosť. Vzhľadom na to, že nebol preukázaný neoprávnený zásah objektívne spôsobilý prívodiť ujmu spočívajúcu v porušení alebo ohrození práv na ochranu dobrej povesti u žalobcu 1/, resp. do osobnostných práv u žalobcu 2/, žalobu v celom rozsahu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 a § 151 ods. 7 O.s.p. , o trovách štátu rozhodol podľa § 148 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobcov 1/, 2/ rozsudkom z 10. marca 2010, sp. zn. 12 Co 111/2009 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. V odôvodnení rozsudku sa zaoberal mierou (intenzitou) tvrdeného porušenia základného práva na ochranu právnickej osoby žalobcu (dobrej povesti) v kontexte so slobodou prejavu a s právom na informácie a so zreteľom na požiadavku proporcionality uplatňovania týchto práv (a ich ochrany). Konštatoval, že k zásahu môže dochádzať len vtedy, ak medzi zásahom a porušením chránenej sféry existuje príčinná súvislosť a ak tento obsah v konkrétnom prípade presiahol určitú prípustnú intenzitu takou mierou, ktorú už v demokratickej spoločnosti nemožno tolerovať. Dospel k záveru, že predmetný článok neobsahuje žiadne tvrdenia o žalobcovi 1/, ktoré by mohli vyvolať v čitateľovi

znevažujúci dojem, ktoré by boli objektívne spôsobilé zásahu do osobných práv žalobcu 1/, v dôsledku čoho by bolo mohlo dôjsť k poškodeniu jeho dobrého mena alebo povesti právnickej osoby. Taktiež mal za to, že ani tvrdenia o žalobcovi 2/ neboli objektívne spôsobilé neoprávneného zásahu do jeho osobnostných práv ako fyzickej osoby, ktorého meno bolo uvedené len v súvislosti s tým, že sa ako predseda predstavenstva žalobcu 1/ nevyjadril k objednávkam z "L.", ktoré tvrdenie napokon bolo aj pravdivé. Mal za to, že žalobcovia 1/, 2/ nevedeli presnejšie konkretizovať výrazy, resp. vety v článku, ktoré mali spôsobiť zásah do ich osobných práv a nimi uvedené petity ani neboli dostatočne formulované. Okrem toho uviedol, že predmetný článok bol zameraný predovšetkým na nakladanie s verejnými financiami ministerstva obrany v súvislosti s premenou vojenských podnikov a zdravotníckych zariadení na akciové spoločnosti a zo strany autorky článku išlo len o využitie práva na informovanie verejnosti, a preto je potrebné v takomto prípade rešpektovať aj určité špecifiká bežnej periodickej tlače. V závere konštatoval, že súd prvého stupňa vo veci riadne zistil skutkový stav, výsledky vykonaného dokazovania vyhodnotil správne a vec posúdil správne aj po právnej stránke, a preto rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Rozsudok odvolacieho súdu napadli žalobcovia 1/ a 2/ dovolaním. Navrhli, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zmenil, žalobnému návrhu žalobcov v plnom rozsahu vyhovel a žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcom trovy súdneho konania. Prípustnosť dovolania odôvodnili ustanovením § 237 písm. f) O.s.p. tvrdiac, že im ako účastníkom konania bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom. Namietali nepreskúmateľnosť rozsudku odvolacieho súdu dôvodiac, že odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí nevysporiadal s tým, ktoré zo zverejnených údajov považuje za fakty a ktoré za hodnotiace úsudky. Ďalej namietali skutočnosť, že odvolací súd neúplne zistil skutkový stav veci, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, ktoré vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedli, že v konaní pred súdom prvého stupňa vykonaným dokazovaním preukázali, že autorka článku úmyselne, resp. účelovo navodzovala dojem korupčného a neštandardného konania žalobcu 1/ a 2/, nakoľko v článku čitateľskej verejnosti uvádzala nepresné, polopravdivé a skresľujúce informácie, na základe ktorých došlo k neoprávnenému zásahu do dobrej povesti právnickej osoby žalobcu 1/ a neoprávnenému zásahu do ochrany osobnosti žalobcu 2/, pričom poukázali na niektoré svedecké výpovede vykonané pred súdom prvého stupňa.

Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu navrhol tento mimoriadny opravný prostriedok žalobcov zamietnuť z dôvodu, že nie sú dané dôvody pre zmenu alebo pre zrušenie rozsudku odvolacieho súdu a zároveň si uplatnil trovy dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpení advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa .

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovolaním žalobcov nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalobcov nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou zo závažných procesných väd vedúcich k vydaniu tzv. zmätočného rozhodnutia, neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len

na návrh, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným). Takéto vady konania ale v dovolacom konaní neboli zistené.

Žalobcovia existenciu procesných vád konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdili a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť ich dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

So zreteľom na žalobcami tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci im bola odňatá možnosť pred ním (§ 237 písm. f) O.s.p.).

Predmetnému dôvodu dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. sú vlastné tri pojmové znaky: 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že odvolací súd pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupoval v súlade s právnymi predpismi a žalobcom 1/ a 2/ neznemožnil uplatniť procesné práva priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie ich práv a oprávnených záujmov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že nie je dôvodná námietka dovolateľov týkajúca sa nepreskúmateľnosti, resp. nedostatočnej odôvodnenosti písomného vyhotovenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný,

bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303- A, s.12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Podľa ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu musí mať náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p. (§ 211 O.s.p.). Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozsudku je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí byť zároveň aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozsudok odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p., je nepreskúmateľný.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolací súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom

všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o nepreskúmateľnosti, zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Odvolací súd svoje rozhodnutie riadne odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 157 ods. 2 O.s.p. (čoho sa žalobcovia v konaní domáhali, čo bolo predmetom odvolania žalobcov, ako sa k dovolaniu vyjadril žalovaný, ktoré skutočnosti mal za preukázané, z akých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri ich hodnotení riadil a ako vec právne posúdil). Všetky námietky dovolateľov podľa názoru dovolacieho súdu sa týkajú nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom, nie tak záveru, že odvolací súd svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil.

Dovolatelia ďalej namietali, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav) je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia žalobcov 1/ a 2/ boli opodstatnené, nimi uvádzané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladali by ale prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd použil na zistený skutkový stav správny právny predpis a či ho aj správne aplikoval, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad ale v danej veci nejde.

Pokiaľ ide o námietku žalobcov 1/ a 2/ spochybňujúcu úplnosť zistenia skutkového stavu veci, či nesprávnosť skutkových zistení, treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávnych (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať

dokazovanie (§ 213 O.s.p.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou, v ktorej by mohol preskúmať akékoľvek rozhodnutie súdu druhého stupňa. Preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože – na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu – nemá možnosť podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní tieto dôkazy sám vykonávať, ako je zrejmé z obmedzeného rozsahu dokazovania v dovolacom konaní podľa ustanovenia § 243a ods. 2, in fine O.s.p. (arg. „dokazovanie však nevykonáva“).

V dovolacom konaní neboli žalobcovia úspešní a právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo žalovanému (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd priznal žalovanému náhradu trov dovolacieho konania spočívajúcu v odmene advokáta za 1 úkon právnej služby, ktorú poskytol žalovanému vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu žalobcov (§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa § 10 ods. 8 vyhlášky vo výške 91,29 €, čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu [§ 1 ods. 3 a § 16 ods. 3 vyhlášky (t.j. 7,21 €)] a po pripočítaní DPH v sume 18,72 € (§ 18 ods. 3 vyhlášky) predstavuje spolu 117,22 €, ktorú zaviazal zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ žalovanému na účet jeho právneho zástupcu do troch dní.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 11. januára 2011

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová

